

Zyklon B

-Aj, skrek jag när soldaten slog mig med sitt gevär för att det skulle gå snabbare att få in oss i boskapsvagnen. Där satt vi sedan förvirrade och ihopträngda intill omänsklighet.

Det tog 28 timmar för oss att nå slutdestinationen. Men av detta visste vi intet. Vi försökte bara få varje timma för sig någorlunda dräglig. Hur man nu gör det i en boskapsvagn.

Vi har ju våra naturbehov och efter en stund uppenbarade sig det som bara var tvunget att hantera. Det vi gjorde var att avsätta ett hörn i vagnen till sådana behov. Ja, det stank något förfärligt och alla klarade inte av det. Vissa låg i krämpor av sin förstoppning men jag lyckades ändå få ut något och fick mina barn att tro att det var helt ok.

Snart tog vattnet slut, hunger kan man vänja sig vid, det hade vi redan blivit varse, men detta med vattnet. När tungan väller ut och lever sitt eget liv och att man inte längre kan tala, eller ens tänka längre.

Och mitt i lukten från bajs och spyor så känner man trots allt sin egen stank, den var förfärlig.

Så kom vi ändå fram fast vi hade slutat tro det. Fållades in och mättes på något sätt som ingen vet. Jag och mina barn hade tur, vi valdes inte till arbetslägret.

Vi fick duscha

äntligen

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Krantz med Poeter.se id #18936 innehar upphovsrätten